

„Dat is te zeggen,” trachtte Emilia de zaak nog even op de lange baan te schuiven, want ze begreep: hoe langer ze heer Sigmund liet smachten, hoe zekerder ze van hem zou zijn. „Eigenlijk heb ik m'n hart zoo'n beetje aan onze jonge ridderrol verpand.”

„Aan dien kwajongen, dien flieerfluit, dien pijpsteel?” maakte heer Sigmund zich boos. „Dien mosterdjongen, dien kraak-amandel, dien Jan-flap?”

„Maar op den duur, geloof ik toch, dat *gij*...” fleemde Emilia veelzeggend.

„O ja, ik wil uw jonge rol zijn!” deed heer Sigmund overjeugdig. „Dien ander smijt ik m'n rotsen af in 'n ton met spijkers, spoedbestelling. Daar hebben wij Van Gend & Loos niet voor noodig! En ik word uw jeune premier!”

„Voor altijd?” peilde Emilia met 'n onweerstaanbaren lonk, want, na haar avontuurlijk leven was 't haar vòòr alles om „vastigheid” te doen.

„Dat is te zeggen...” schoof heer Sigmund nu op *zijn* beurt de zaak nog wat op de lange baan. Die actrice vroeg zooveel!

Maar deze dacht bij zichzelf: „Ik krijg je al aardig aan den haak, m'n Stoute. En die jonge snuiter zal er van lusten, dat-ie *mij* versmaad heeft. Sigmundje zal 'm wel 'n lesje geven, dat z'n fijne botten er van kraken. Een Emilia laät niet met zich spotten!”

Daarna raakten beiden in gesprek met den wat onzeker heen en weer draaienden Diederik, die dadelijk zwaar door Emilia's glanzende blikken bestookt werd: 't was altijd verstandig, dacht ze, naar alle kanten je netten uit te zetten.

Intusschen had Camilia zich uit de kleine ontvangstzaal naar 't vertrek gespoed, waar ze den knappen, jongen acteur wist, die haar doen en denken meer en meer in beslag nam. Gelukkig trof ze hem alleen.

„Ik mòet je spreken,” sprak ze gehaast.

„Dat kàn,” deed Flodoardo vrijmoedig.

„Dan wou ik je vragen: gaat de schaking vanavond door?”

„Is d'r opeens zoo'n haast bij?”

„Alsjeblieft! Of anders krijgt m'n pipa het nog in z'n hier en daar wat gedeukt hoofd, om me met dien naarling op te schepen.”

„Welken naarling?”

„Meneer Diederik van Rozenhaag, die zoo juist aangekomen is.”

„Drommels,” dacht Flodoardo, „dan mag ik me wel 'n beetje schuilhouden, want wij kennen elkaar van aangezicht.” En luid liet hij er op volgen:

„Schaken, zeg je? Maar Flodoardo dan?”

„Ach,” vleiide Camilia, „*jij* speelt zoo fijn voor Flodoardo!”

„'t Zal toch niet gaan, duifje!”

„Wat niet?”

„Van vanavond. Dat is te zeggen: *als* je dan geschaakt wordt, zal 't door heel iemand anders zijn dan door wien jij denkt, dat ik ben.”

„Door wien dan?” vroeg Camilia in de hoogste verbazing.

„Door den *echten* Flodoardo!” schreeuwde Flodoardo van enthousiasme en met 'n paar vlugge sprongen was hij de kamer uit. Camilia keek 'm na, of hij gek was.

X.

„Hij heeft meer contanten dan talent,” oordeelde de eerste dramatische rol tusschen de coulissen, tijdens het tweede bedrijf van „Joséphonda of de Gemaskerde Ridder,” terwijl hij naar het spel van Flodoardo stond te kijken. „Iedereen moet tegenwoordig ook maar aan 't tooneel! Kijkt-ie nou eens met z'n armen staan te zwaaien! 't Lijkt wel een van die oud-Hollandsche windmolens, waarover later bij schoonheidscommissies zooveel zal te doen zijn! Nou, wat de kunst betreft, konden ze *dezen* molen wel opruimen! Maar hij geeft goed meel en dat is al 'n heel ding. Ik wou toch wel eens weten, wie dat heerschap eigenlijk is.”

„'t Is er in elk geval een van de deftige beweging,” was de tweede dramatische rol overtuigd. „Dat heeft de dochter van Sinjeur Sigmund allang in de gaten, want ze eet 'm gewoonweg op met haar blik. Laat ze d'r gang gaan. Hoe meer we aan dit slot verkocht raken, hoe beter, want de tafel is best en ik heb vandaag van den baas nog 'n ouwen rijbroek present gekregen. Die kwam goed van pas.”

„Waar blijft het koor?” vroeg de eerste dramatische rol angstig. „Dat moest al op den achtergrond staan. Vooruit, jongens, op! Jullie zijn te laat.”

Met stem en blik vuurde hij den Korte en den Lange aan. Hun opkomst was overigens geen gezicht! Ze hadden ieder 'n Romeinschen helm op, maar de Korte met z'n gezwollen waterhoofd had bij ongeluk 't hersen-deksel van den Lange genomen, die nu met den tot op zijn kin gezakten helm van zijn makker prijkte, zoodat hij geen hand voor ooggen kon zien en radeloos heen en weer zwiebelde. Het auditorium, met heer Sigmund vooraan, schoot in 'n onbedaarlijken lach.

„O, o, die half en heel Watt!” klonk 't van allen kant.

„Wat zullen die 'n succes op de film hebben! Lui om je tranen met tuiten over te lachen!”

„Ze bederven m'n heele scène,” raasde de eerste dramatische rol, en zijn stem kreeg van woede 'n zooveelsten bast. „Zijn dat artisten! En dat durft om voorschot te komen! Ze moesten geld toe betalen.”

Dan met een paar prachtgebaren, die ze in de zaal dadelijk doodstil deden zijn en waarvan de douairière Clotilde van Rozenhaag 'n halve appelflauwte kreeg, betrad hij 't tooneel en zette zoo'n roerende stem op, dat het koor, ook vanwege de zijdelingsche blikken welke hij het toewierp, er in 'n vaartje mèt den wiebelenden en den te kleinen helm vandoor ging.

„Weer echt succes gehad, hè?” snoefde de Korte verheugd.

„Ze hebben ten minste gelachen,” stemde de Lange toe. „Maar most dat wel?”

„Dat is de kunst,” zeide de Korte wijsgeerig. „Te laten lachen juist als 't ernstig is! Laten ze ons dat maar eens nadoen! Wij hebben verborgen humor, weet je, en dat is 'n zeldzame gave. Charley Chaplin zal in de komende eeuwen nog 'n lesje aan ons kunnen nemen.”

„Dat is 'n acteur,” prees de heer Tittel tot Kittel weer. „'k Sta doodsangst uit, zooals die kerel te keer gaat. Telkens denk je: hij blijft er in, maar nee hoor, hoe hij ook met z'n adem werkt, hij komt er altijd weer boven uit. 'n Echt kunstenaar! Hij maakt overal 'n drama van. En om beroerdigheid is 't op de planken toch maar te doen.”

„Die jonge rol is bepaald 'n beginner,” sprak Diederik 'n beetje minachtend. „Ik wou z'n gezicht wel eens zien: hij draagt voortdurend een masker. Dat schrijft z'n rol zoo voor, jawel maar op die manier kunnen ze desnoods de leelijkste jonge kerels voor jeune premier laten spelen. En ik heb graag waar voor m'n geld.”

„Je zit toch op 'n vrijbiljet?” plaagde hem Camilia. „Die lui hebben altijd de meeste praats. En ik vind 'm heel gevoelig spelen en vooral zoo gedistingeerd. 't Is echt modern, maar daar heeft Dietje geen verstand van, hè? Die zweert nog altijd bij „De twee Weezen.”

„Ik snap alleen,” verstoutte Diederik zich te fluisteren, „dat je Dietje, je Ditje en je Datje zich gelukkig voelt, omdat hij...”

„Ssst!” vermaande de heer Tittel tot Kittel streng. „D'r gaat d'r dadelijk weer een om zeep. Attentie! We moeten d'r alles van genieten!”

Doch de douairière Clotilde van Rozenhaag moedigde haar beminnelijken zoon met 'n knipooog aan. O, hij maakte al vorderingen! Spoedig zou hij de aanstaande opvolger van „'t Arendsnest” worden! Wat 'n schattige, knappe jongen toch! Zoo van opzij gezien, viel 't niet eens op, dat hij een beetje hoog in z'n schouders zat. En met 'n handig gemaakt harnas om leek hij op z'n ergst van achter 'n tikje dik! En wat kon hij 'n echt lieve stem opzetten! Ja, Diederik was toch maar hãar jongen!

Na 'n verschrikkelijke scène, waarin de eerste dramatische rol zich geheel gaf, zoodat de grond onder hem dreunde en zijn blik de eene bliksem-schicht na de andere afzond, verdween deze voor 'n kwartier achter de tweede coulisse links.

„Hè, hè,” verzuchtte de douairière, „dat hield ik niet langer uit. Met permissie, ik transpireer d'r van.”

„'n Bewijs dat de vent 't kàn,” prees de heer Tittel tot Kittel.

„Hij werkt op je! Bravo, bravo, bravissimo!”

De gepensioneerde burchtheer klapte z'n handen stuk, zoodat de eerste dramatische rol, nog nablazend van de geweldige inspanning, dankbaar en verrukt kwam buigen.

„Als-ie maar niet wéér begint!” bracht de douairière angstig in het midden, „dan vind ik alles best.” En ze applaudiseerde mee met de anderen.

Flodoardo trad naar voren en begon aan 'n monoloog, welken hij nog maar voor de helft van buiten kende. (Wordt vervolgd).

Zoo van op zij gezien viel 't niet eens op, dat hij een beetje hoog in de schouders zat.